

LJUBAV
S
NEBA

LORNA BIRN

baBun

BEOGRAD

2015.

Naslov originala:
Love from Heaven - Lorna Byrne

© Copyright na prevod za Srbiju:

Babun

Izdavač:

Babun

Prevod: Dragan Milivojević

Lektura: Dragan Paripović

Štampa:

Bubanj štampa

Prvo izdanje

Beograd 2015.

ISBN 978- 86-83737-92-5

SADRŽAJ

1. Svi smo čista ljubav	9
2. Ponovo naučiti kako da volimo sebe	21
3. Veze bratske i sestrinske ljubavi	34
4. Prijateljstvo je ljubav	46
5. Ljubav neznanaca	61
6. Voleti roditelje kao samostalne osobe	68
7. Voleti životinje	81
8. Voleti decu	92
9. Ljubav prema svom životu kao svesna odluka	98
10. Voleti našu planetu	111
11. Naša nerealna očekivanja od romantične ljubavi	120
12. Voleti svoje neprijatelje i one koje nije lako voleti	133
13. Ljubav s neba	148
Dodatak	155

A white feather is shown floating in a bright blue sky with soft, white clouds. The feather is positioned in the upper right quadrant of the image. The overall scene is peaceful and serene.

Svima vama s ljubavlju

1

SVI SMO MI ČISTA LJUBAV

Svi smo čista ljubav. Međutim, većina nas je tu ljubav zaključala u sebi i ne puštamo je napolje. Ipak, ona se još uvek nalazi u nama. Ljubav možemo da zaključamo u sebi, ali ne možemo da je uništimo i uvek smo u mogućnosti da je oslobodimo. Oslobađamo je tako što prvo naučimo da volimo sebe. Ako ne umemo da volimo sebe, onda ni druge ne umemo da volimo.

Ljubav je najsnažnija sila na svetu; pristiže pravo iz dubina naše duše, dolazi s neba.

Ljubav je ta koja unosi svu radost i sreću u naše živote; ona je ta koja nam pomaže da se pravilno usmerimo i tera nas napred bez obzira na dešavanja u našim životima; ljubav je ono zbog čega vredi živeti.

Ljubav je poput sunca; ona je naša životna snaga koja sve nadilazi. Ipak, anđeli mi neprestano pokazuju koliko samo malo ljudi voli sebe i zbog čega je tako malo ljubavi u našim životima, a moglo bi da je bude kudikamo više. Današnje stanje našeg sveta je dokaz nedostatka ljubavi.

Ljudi često misle da bi ljubav trebala da bude nešto predivno i lako, ali je istina da ona ponajčešće boli. Kad se otvorimo za ljubav, istovremeno se otvorimo i za mogućnost da budemo povređeni. Mnoge od nas su od detinjstva podučavali da budemo čvršći, odnosno da zaključavamo ljubav u sebi zbog straha da ne iskusimo povređivanje. Zaključavanjem te ljubavi, mi sebe i svet koji nas okružuje činimo mnogo hladnijim, sebičnijim i tužnijim. Zatvarajući ljubav duboko u sebi, mi umanjujemo sopstvenu čovečnost.

Anđeli su me još od malih nogu podučavali ljubavi i pomagali da njenu snagu posmatram na fizički način. Stalno vidim anđele. Ne sećam se da je bilo vremena kad ih nisam viđala. Bili su tu od trenutka kad sam prvi put otvorila oči posle rođenja, samo što tada nisam znala da su to anđeli. Vidim ih, fizički i jasno, baš kao što vidim svoju kći koja sedi s druge strane stola za kojim večeramo. Nije bilo dana da nisam videla anđele. Oni su uvek bili moji najbolji prijatelji, saputnici i učitelji. U petoj godini sam prvi put postala svesna toga da me anđeli podučavaju ljubavi. Sedela sam s majkom, ocem i sestrama za kuhinjskim stolom u našoj kući Old Kilmejnemu u Dublinu. S nama za stolom sedeo je i jedan gost, koji je doneo predivnu poslasticu – čokoladnu tortu. Mi, deca, bilo smo veoma uzbuđeni jer su nam roditelji mogli priuštiti tortu samo u retkim prilikama. Anđeli su se okupili oko stola. Jedan od njih mi je rekao da pažljivo posmatram oca. Tako sam i postupila. Dok sam gledala, učinilo mi se da vidim nežni oblačak kako polako izlazi iz oca. Činilo se kao da izranja iz svakog dela njegovog bića, iz celog njegovog tela, i kao da se kreće prema mojoj majci. Zatim sam pogledala nju i spazila da i iz nje počinje da izlazi sličan oblačak. Ta dva oblaka su se dodirnula i stopila u bezbojnu celinu koja je blistala poput leda na suncu.

Tad sam prvi put fizički ili opipljivo videla snagu ljubavi, a to ne bih uspela bez pomoći anđela.

Otac je isekao tortu i požurio da meni pruži prvo parče. Međutim, majka ga je zaustavila i oštro pridodala da bi moja sestra prva trebala da ga dobije. Otac ju je pogledao kao da ga je nešto ubolo i oblačak je počeo da se povlači u njega. Nestala je ljubavna sila koju sam videla među njima. Anđeli su mi objasnili da ga je mamina ljutita opaska nagnala da povuče svoju ljubav u sebe i da je tamo zatvori. Otac je bio povređen i zbunjen jer nije svesno izabrao jedno dete nauštrb drugog; mene je hteo da posluži samo zato što sam mu sedela bliže nego sestra. To je bilo prvi put da sam videla tu snagu ljubavi koju sam posle viđala nebrojeno puta. Vidim kad neko razmišlja o ljubavi, vidim ljubavne misli o nekom ili nečem. To ne vidim kod svih ljudi, niti mi se to neprestano pomalja pred očima. Iskreno rečeno, to u stvari ne vidim koliko bih želela. To verovatno vidim kod jedne od dvadesetak osoba s kojima se sretnem tokom uobičajenog dana.

Još uvek ne mogu na najbolji način da opišem kako izgleda ta snaga ljubavi. Nimalo ne liči na auru, energiju ili svetlosne zrake. To je nešto potpuno drugačije, a meni ipak vidljivo.

Anđeli me nisu naučili samo kako da uočavam tu snagu ljubavi, već kako i da procenim njenu jačinu poput temperature.

Ljubav je najjača sila na svetu.

Anđeli su me naučili sve što znam. Mihajlo i Hosus su anđeli od kojih sam verovatno najviše naučila, s izuzetkom mog anđela čuvara o kome mi nije dozvoljeno da pričam. Anđela Mihajla sam upoznala dok sam bila još sasvim mala. Sko-

ro uvek mi se pojavljivao u liku zgodnog muškarca. Anđela Hosusa sam, pak, prvi put videla onda kad sam prvi put ugledala snagu ljubavi. On se pojavljuje u liku i odeći staromodnog školskog učitelja sa smešnim šeširom na glavi. On odiše znanjem i mudrošću, stalno me ohrabruje i učvršćuje moje samopouzdanje. To je počelo još pre mnogo godina dok sam pohađala školu u kojoj sam se mučila i osećala glupo zbog moje disleksije, a i danas mi pomaže kad pišem i dajem intervjue.

Ima još jedan bezimeni anđeo koga nikad nisam uspela da vidim u potpunosti, a koji je u blizini kad učim o ljubavi. On je bio prisutan onomad u kuhinji kad sam videla ljubav između oca i majke, a i ovom prilikom dok pišem o snazi ljubavi, on je je ovde pored mene. Taj anđeo se uvek nalazi s moje desne strane, malčice iza mene, izvan mog vidnog polja; kao da mi nije dozvoljeno da ga vidim u potpunosti. A zašto, nemam pojma. Raspitivala sam se o njemu, ali ništa više nisam saznala. Smatram ga naročitom vrstom anđeoskog učitelja poslatog da mi pomogne da bolje shvatim ljubav kako bih mogla da je podelim s vama.

Nakon što mi je pokazao kako da vidim snagu ljubavi, bezimeni anđeo je počeo i da me podučava kako da merim njenu jačinu. S obzirom na to da sam tada imala tek šest ili sedam godina, on je počeo da me podučava pomoću prstiju na mojim rukama. Kad je želeo da naglasi da sam videla snagu ljubavi trostruke jačine, on bi savio dva moja prsta tako da su tri ostajala ispružena. Stajao je iza mene dok je to radio i kad god bih pokušala da se okrenem u nameri da ga vidim, to je za mene bilo fizički neizvodljivo jer sam imala utisak kao da me neka sila sprečava u tome.

Da sam merenje snage ljubavi počela kao odrasla osoba, mislim da bi me anđeo podučavao na drugi način. Međutim, ja sam to tako naučila pa i dan danas na taj način merim snagu ljubavi.

Većina snage ljubavi koju vidim varira između 1 i 10, ali povremeno viđam ljubav koja potpuno nadilazi te granice; to je snaga ljubavi koju vrednujem sa 100. Taj broj 100 je bio najveći broj koji sam mogla da shvatim kao dete, u vreme kad me je bezimeni anđeo podučavao tome.

Snaga ljubavi te jačine je nešto najdivnije što može da se vidi. Odražava čistoću ljubavi osobe od koje pristiže. To je tako teško da se opiše; providna je poput kristala, ispunjena toplom svetlošću i njena blistavost obavlja osobu koja je isijava.

Neopisivo sam srećna kad ugledam ljubav te jačine. Ona me emotivno potpuno zaokupi da jedva mogu da pričam. Prodire duboko u mene i dotiče ljubav u meni. To osećam još nedeljama kasnije.

Ne postoji način da znam da li tu snagu ljubavi osećam drugačije od drugih. Anđeli su mi rekli da u svakom od nas postoji potencijal da osetimo ljubav. S obzirom na to da su me oni očigledno osvestili za ljubav i naučili kako da vidim njenu fizičku snagu, nije isključeno da sam prijemčivija za taj osećaj od drugih.

Anđeli su takođe rekli da mi je Bog dozvolio da vidim snagu ljubavi kako bih mogla da je podstaknem u svima nama.

Svi smo mi rođeni kao čista ljubav. Kao bebe u utrobama naših majki, svi mi tada volimo bezuslovno. Svako od nas, bez obzira na to da li smo željeni i da li naše majke imaju laganu trudnoću ili porođaj, isijavamo čistu ljubav kad se rodimo. Mi

kao novorođenčad znamo da smo savršeni, da zaslužujemo ljubav i na čist način volimo sebe i one oko nas.

Skoro odmah po rođenju ta snaga ljubavi počinje da kopni. I pored roditeljske ljubavi koja ih neprekidno obasipa, novorođenče ipak počinje da oseća hladnoću i odsustvo ljubavi u našem svetu, te tako počinje da se štiti zatvarajući tu ljubav u sebi.

Bezimeni anđeo me je naučio kako to fizički izgleda kad zaključavamo ljubav u sebi. Imala sam oko osam godina kad sam to naučila. Živeli smo u kući našeg rođaka u Balimunu posle urušavanja krova naše kuće u Old Kilmejnhamu. Bio je predivan prolećni dan i peške sam se vraćala iz prodavnice u kojoj sam kupila mleko za majku. Bezimeni anđeo se odjednom našao pored mene. Na ulici se nalazila grupa majušnih dečaka koji su se igrali. Anđeo mi je pokazao i rekao da pažljivo osmotrim žgoljavog dečkića od približno pet godina u kratkim pantalonama i s majicom koja je nehajno visila preko njih. On mi je omogućio da vidim nešto nalik na vrpce oko dečakovog tela u visini srca. Teško je to opisati; činilo se providno poput vrpce od leda, ali izuzetno tvrdo i hladno.

Ljubav u njemu kao da je bila zatvorena kako niko više ne bi mogao da ga povredi. Anđeo me je upitao da li nešto osećam. Mogla sam da osetim dečakovu povređenost i tugu, kao i ljubav kojoj nije dozvoljavao da izađe.

To je bilo strašno.

Želela sam da ga zagrlim; krenula sam ka njemu i u trenutku kad sam mu se primakla, ugledala sam suze u njegovim očima. Pozdravila sam ga i pružila ruku, na šta se on odmakao i okrenuo mi leđa.

Anđeo mi je objasnio da je dečak zaključao tu ljubav jer se plašio moje i bilo čije druge privrženosti. Ražalostila sam

se jer nisam imala slatkiša u džepu da mu ih dam. Upitala sam anđela, na način na koji bi osmogodišnje dete to pitalo, da li bi slatkiš pomogao tom dečaku. Lice anđela nisam mogla da vidim – nikad ga nisam videla – ali osećala sam da se osmehuje i čula odgovor da bi ljubaznost, ljubazan gest od neznanca ili bilo koga mogao da mu pomogne da otključa delić te ljubavi.

Ponekad nesvesno otključamo delić te ljubavi. Kad čujemo za tragediju u drugom delu sveta, ponekad nas preplavi osećaj goleme tuge i saosećanja. Mi ne poznajemo te stradalnike, ali osećamo nešto spram njih. Ganuti smo. Ljubav u nama je uzdrmana i dopuštamo joj da izađe u određenoj meri.

Sećam se susreta na ulici s jednom ženom odmah po objavljivanju vesti o cunamiju koji je 2004. godine zadesio Jugoistočnu Aziju. Tad još nisam čula za tu katastrofu, tako da sam ostala iznenađena snagom ljubavi koju je isijavala a da nisam znala za njen uzrok. Izgledalo je poput vrtloga ljubavi koji je izbijao iz svakog dela njenog bića. Činilo se kao da su brane, koje je izgradila oko sebe ne bi li se zaštitila od bola ljubavi, popustile pred silinom ljubavi i emocija koje su je preplavile.

Mi osećamo ljubav posredstvom emocija. One uzburkavaju našu unutrašnjost, pomažu nam da oslobodimo ljubav koju možda pokušavamo da držimo pod nadzorom. Mnogi od nas izuzetno se trude da obuzdaju ljubav pre nego što se uzburka u nama, da zaustave to saosećanje. Odlučujemo da nas ne dodiruje osećaj koji se ne tiče nas lično, koji ne utiče na naš život. Ali on ipak utiče. Kad ne dopuštamo pojavu emocija kao što su saosećanje i ljubav prema ljudima oko nas, čak i prema neznancima, mi gubimo svoju ljudskost i dopuštamo

da cvetaju emocije poput mržnje i besa. Postajemo hladniji kao pojedinci, čak i prema onima do kojih nam je stalo.

Zaboravljamo da brinemo i volimo sami sebe. Anđeli mi govore da je za našu sreću veoma važno da volimo sami sebe. Vidim da većina ljudi nedovoljno voli sebe. Kao da smo zaboravili važnost toga da volimo sami sebe.

Bezimeni anđeo koji me je naučio tako mnogo o ljubavi takođe me je naučio i kako da prepoznam snagu ljubavi koja je upućena nama samima. Iskreno rečeno, to nisam često viđala u mojoj najbližoj porodici tokom svog odrastanja. Sećam se da sam to prvi put videla u svojoj sedmoj ili osmoj godini. Išla sam u posetu baki povodom zabave uoči Božića. Tamo je bilo mnogo ljudi. Bezimeni anđeo mi je rekao da pođem u dnevnu sobu. Moj ujka Petar je sedeo na naslonu velike udobne fotelje. Dok sam ga posmatrala, mogla sam da uočim snagu ljubavi kako izbija iz njega pravo napred, a zatim mu se vraća poput nekog talasa. Videla sam da je to snaga ljubavi, ista ona koja se pojavila između oca i majke, ali u njegovom slučaju ljubav koja je izlazila iznutra kao da se slivala po njemu. Činio se tako srećnim sam sa sobom, srećnim jednostavno zato što postoji.

Njegova ljubav prema samom sebi bila je tako privlačna; želela sam da se nalazim u njegovoj blizini. On me je u tom trenutku opazio i pozvao da dođem. Sedela sam na njegovom kolenu sva srećna, mogla sam da osetim ugodnost i utehu njegove ljubavi prema sebi upravo onako kao što sam mogla i da je vidim. Povremeno bih se razgaljena nasmejala zbog toga, a ujka Petar bi me samo znatiželjno pogledao i kao da se pitao o čemu misli ovo malo nasmevano dete.

Ljubav prema sebi i drugima pomaže da se dublje povežemo s našom duhovnošću, sa sopstvenom dušom. Ako savet kako više da volite sebe ostane jedino što ćete upamtiti posle

čitanja ove knjige, to će vam značajno promeniti život, kao i živote ljudi oko vas. U sledećem poglavlju detaljnije ću se pozabaviti važnošću toga i načinom na koji možete više da volite sebe.

* * *

Sva ljudska bića, bez obzira na religijska ili neka druga uverenja, imaju dušu. Bog nas sve toliko voli da je svakom od nas podario delić sebe. Taj delić Božje svetlosti je naša duša. Dublje se povezujemo s njom tek onda kad se otvaramo prema ljubavi.

Ljubav je ljubav; uvek je ista, ali bezimeni anđeo mi je pokazao da mnogi ljudi gaje vrlo sužen pojam ljubavi – oni je jednostavno vide kao nešto što spaja jedan ljubavni par ili porodicu. Upoznala sam mnogo ljudi koji očajnički žude za ljubavlju, ali misle da je romantična veza jedini način da je se domognu, te stoga ne uspevaju da vide ljubav koja je već prisutna u njihovom životu. Oni ne uspevaju da shvate da postoji mnogo različitih načina na koje možemo da volimo.

Jednog dana, u svojoj jedanaestoj godini, zatekla sam se u okrugu Kler u krugu starih kućica za iznajmljivanje, smeštenih sa zadnje strane velikog hostela u kome je radila moja baka. Prišao mi je bezimeni anđeo i rekao da neprimetno pođem za dedom. On je bio povučen čovek koji je nedugo pre toga izgubio nogu u borbi za nezavisnost Irske, te je stoga imao problema pri hodu. U tišini sam ga pratila do jedne kućice, a zatim sam provirila u nju. Mogla sam da vidim ljubav koja je izlazila iz njega, čak i u trenutku kad mu je lice poprimilo zapanjen i nervozan izraz. Istovremeno sam se upitala šta se to događa.

Videla sam kako je iz džepa izvadio belu maramicu i potom se uz veliku muku sagnuo naniže. Shvatila sam šta se događa tek kada sam videla da je maramicom pokupio dve majušne ptice, dve malene lastavice. Visoko na zidu nalazilo se lastavičje gnezdo, a one su iz njega ispale na neki meni nepojmljiv način.

Duboko me je dirnuo izraz ljubavi na licu mog dede, kao i snaga ljubavi koja je iz njega potekla ka njima. Bezimeni anđeo, koji se nalazio pored mene, tom prilikom je rekao: „To je ljubav. Zatvorio je ljubav duboko u sebi zbog teškog života.“ S tugom sam pomislila na njegovo dvoje dece za koje sam čula da su umrli na tragičan način i u ranoj mladosti. „Ta ljubav koju on oseća spram tih ptičica ista je ona ljubav koju si videla da tvoji roditelji osećaju jedno prema drugom. U svemu tome je tužno što tvoj deda lakše ispoljava ljubav prema ptičici, nego prema svojoj porodici.“

Moj deda je teškim korakom krenuo prema vratima kućice, sa štapom u jednoj ruci i ptičicama koje je pažljivo držao u drugoj.

Kada sam ubrzo posle toga ušla u kuhinju, u njoj sam zatekla dedu koji je s ljubavlju položio ptičice u jednu kutiju da bi ih zaštitio i hranio toplim mlekom pomoću malene kapaljke. Na taj način se brinuo o ptičicama još nekoliko sedmica. Katkad je i meni dopuštao da mu pomažem u hranjenju, pre nego što su ptičice postale dovoljno jake da brinu same o sebi, a onda ih je pustio na slobodu.

Bezimeni anđeo mi je rekao da je ljubav uvek ista, ali da možemo da volimo na tako mnogo različitih načina. Svi mi posedujemo čistu ljubav u nama samima. Bili smo ispunjeni ljubavlju kao novorođenčad i bez obzira na sve ono što nam se događalo u međuvremenu, ta ljubav je još uvek u nama.

Uprkos svemu onome s čime smo se suočili u životu ili učinili drugima, ljubav u nama se nije umanjila. Međutim, mi zadržavamo veliki deo te ljubavi, povremeno i potpuno, duboko u sebi. Mi moramo ponovo da naučimo kako da oslobodimo i pustimo napolje tu ljubav.

Osećaj ljubavi prema nečemu, prema bilo čemu, može nam pomoći da pobudimo tu ljubav u sebi, što nam onda omogućava da je oslobodimo u većim količinama. Ljubav se pobuđuje na osnovu ličnog iskustva ljubavi – posredstvom osećaja ljubavi, putem misli preplavljenih ljubavlju ili gledanjem ljubavi. Mi učimo da volimo jedni od drugih.

Anđeli su mi rekli da svi možemo naučiti da češće i jače volimo. Zato sam i napisala ovu knjigu.

Ljubav je najjača sila na svetu.

2

PONOVO NAUČITI KAKO DA VOLIMO SEBE

Svako novorođenče koje vidim blista od ljubavi, sjaj koji vidim pristiže iz duše. U novorođenčetu koje tek što je došlo iz Raja, dušu vidim mnogo jasnije u telu jer se čini kao da je sjedinjenija s njim. Zato detetova duša izgleda svetla i blistava.

Bog je stvorio vezu između duše i ljubavi radi uzdizanja naše čovečnosti. Ali ako ne volimo sebe, onda naša ljubav prema drugima slabi. Zato je Isus Hrist rekao: „Ljubi bližnjeg svoga kao samog sebe.“ Ako ne volimo sebe, ne možemo da volimo ni druge.

Sva novorođenčad su čista ljubav. Ona su prožeta ljubavlju prema sebi i znaju da su savršena, predivna i jedinstvena. Međutim, ja vidim kako sjaj te ljubavi u prvim mesecima njihovog života počinje da blede i do desete godine iščili – ponekad i mnogo pre – jer su deca veliki deo svoje ljubavi zatvorila u sebe s ciljem da se zaštite, da ne dožive povređivanje.

Bog nam ne dozvoljava da uništimo, izgubimo ili umanjimo ljubav. Ipak, dobar deo nje možemo da zatvorimo, kao da smo je zaključali u kavez i bacili ključ.

Kad bi svi isijavali čistu ljubav poput novorođenčadi, živeli bismo u potpuno drugačijem svetu. Svi bismo bili zadovoljni sobom i svesni svojih darova. Voleti sebe ne znači biti tašt, sebičan ili nadmen. Voleti sebe znači ceniti i voleti ono što jesmo. Niko nije savršen – ni ja, ni vi – ali kada bismo voleli sebe, usredsredili bismo se na ono u čemu smo dobri i prestali da brinemo o onom za šta nemamo dara ili mislimo da nam ne ide od ruke. Bili bismo popustljiviji prema sebi i drugima i manje kinjili druge ljude. Bilo bi mnogo manje ljubomore, sebičnosti ili pohlepe. Životi bi nam bili jednostavniji i srećniji.

Kada bi tako bilo, konačno bismo bili ono što jesmo, a to je ostvareni potencijal koji svi mi sadržimo u trenutku rođenja, odnosno ljudi kakve Bog želi. Život na zemlji bio bi kao delić života u Raju. Možda mislite da je to neostvariv san, ali Bog mi je pokazao da je to stvarno moguće.

Još kao detetu imala sam tu privilegiju da razgovaram s „blistajućom novorođenčadi“. To su deca koja nisu zatvorila i zaključala svoju ljubav, već su je zadržala u čistom vidu kojom su bila ispunjena kao novorođenčad. Verovatno bi ih trebalo zvati „decom punog sjaja“ ili „blistajućim mladim ljudima“, ali ja ih uvek povezujem s tek rođenom dečicom jer dušu „blistajućeg novorođenčeta“ vidim kako, sija kao i duša novorođene bebe.

Vidim kako „blistajuća novorođenčad“ tako jarko isijavaju ljubav da se pitam kako i drugi ljudi to ne vide, ali očigledno je da ne mogu. Ljudi su im neverovatno privrženi nesvesni uzroka i teže da su neprestano u blizini tog „blistajućeg novorođenčeta“. „Blistajuća novorođenčad“ su duhovno razvijenija; vidim kako im se duša i telo prožimaju i otelovljenje su onog što bismo svi mogli da postanemo.

Nažalost, ovaj svet još nije spreman za takve ljude, Bog takvima ne daje da žive dugo. Sva „blistajuća novorođenčad“ koju sam videla – desetak u svom životu – rođena su s fizičkim manama. Najstarije koje sam videla imalo je oko šesnaest godina; to je bilo pre nekoliko godina i znam da se ono do sad vratilo u Raj. Dok su ovde na Zemlji, ta „blistajuća novorođenčad“ ne primećuju svoje mane – ona su otelovljenje čiste ljubavi i uprkos svemu što im se dogodi ona je nikad ne zatvaraju. „Blistajuća novorođenčad“ su simbol nade za budućnost; pokazuju nam kako bi bilo da ne zatvaramo svoju ljubav.

Ponekad i najmanje stvari mogu podstaći dečicu da izgube taj sjaj i zatvore svoju ljubav. Videla sam to nekoliko puta. Sećam se kad sam jednom svog najstarijeg sina Kristofera, koji je tad imao sedam ili osam godina, odvela na susedovu rođendansku proslavu. Došli smo kasno i zabava je već počela. Mesto je bilo prepuno uzbuđene dece, kao i anđela. Pila sam čaj u društvu drugih majki, čavrljale smo i posmatrale decu. Slavljenikova majka je organizovala igre uobičajene na takvim okupljanjima i bilo je korpi prepunih jeftinih stvari kao nagrada za pobednike. Jedan mališan je bio vrlo uzbuđen kad je osvojio nagradu. Okružili su ga anđeli prisutni u prostoriji, a on je blistao od ljubavi. Posegnuo je u korpu i sav uzbuđen dohvatio i odmotao nagradu. Međutim, ona je bila pokidana i on se vidno razočarao. Videla sam ga kako je uzdahnuo i kao da je povukao ljubav u sebe. Anđeli su mi dozvolili da vidim nešto nalik na srebrnu vrpču koja se pojavila oko dečakovog tela u visini srca; bila je providna, hladna i tvrda poput ledenog pokrivača. Anđeo je posegnuo prema napred i dotakao vrpču. Znala sam da pokušava da zaustavi dečaka da ne zatvori u sebi preveliku količinu ljubavi. Videla sam kako

sjaj ljubavi bleedi u dečaku. Rastužila sam se videvši to; moje srce je krenulo ka njemu i pomolila sam se za njega.

Zatim sam otišla do svog sina i upitala ga da li bi podelio s tim dečakom nagradu koju je osvojio. Kristofer je pristao, pa smo otišli da porazgovaramo sa švrćanom. Ali, bilo je prekasno; dečak je veliki deo ljubavi već potisnuo u sebe. Kao da ju je stavio u kavez i zaključao, kako bi u budućnosti izbegao slična razočaranja i povređivanja.

To je tako tužno. Može da se radi o tako malim stvarima koje ne bi trebalo da predstavljaju nekakav veliki gubitak, ali na žalost ipak jesu.

Svi roditelji žele da zaštite decu od životnih udaraca. Mi to, doduše, ne možemo; deca su ovde da žive svoje živote, da iskuse svoje uspone i padove.

Moj sin Oven je kao dete imao psetance koje je obožavao i obasipao ga je velikom ljubavlju. Ali jednog dana, otprilike u njegovoj sedmoj godini, auto je udario psa i ubio ga. Uvek ću ga se sećati kako u pratnji oca tužno ulazi na vrata i vuče ručno izrađena kolica s telom svog psa.

Sjaj ljubavi koji sam uvek mogla da vidim na Ovenu tada je nestao; zatvorio je ljubav u sebi kako bi se zaštitio od ponovnog povređivanja.

Do desete godine života većina ljudi – mislim da najmanje devet od deseterice – zatvori u sebi znatan deo ljubavi i uskrati je sebi i drugima.

Doduše, ta ljubav nikad ne nestane; ona nikad ne može da se uništi ili umanji. Stalno je zatvorena u vama i možete da je oslobodite. Možete dozvoliti sebi da je osetite. Ako tako postupite, onda ćete moći da prekinete uništavanje sebe i drugih. Ljubav će vam učiniti život srećnijim i ispunjenijim.

Ako ste u stanju da više volite sebe, onda ćete moći da više volite druge i tako postanete bliži i samima sebi.

Bezimeni anđeo je bio uz mene dok sam pisala ovo poglavlje i upitao je kako bi mogao pomoći da naučite da se ponovo volite.

Anđeo me je prvo zamolio da vam kažem da je potrebno da postanete svesni obilja ljubavi u sebi i da u svojim rukama držite ključ za njeno oslobađanje. U stvari, mnogi ljudi nisu nikad razmišljali o problemu ljubavi, koji je zaista važan. Nadam se da ćete je postati svesniji nakon ispričanog u ovoj knjizi i da će vam se život poboljšati kad se osposobite za oslobađanje više ljubavi.

Mnogi ljudi su zgranuti kad im saopštim da mi je bezimeni anđeo rekao kako od desetero ljudi njih devet drže zatvorenim u sebi tri četvrtine svoje ukupne ljubavi. Ljudi su me pitali da li se to razlikuje od naroda do naroda ili je uslovljeno starosnom dobi, ali iskreno rečeno ja nisam uočila razliku. Zapanjujuće je da većina ljudi dozvoljava samo četvrtini svoje ljubavi da izađe. Kad bi se svi odlučili da ispolje samo malo više ljubavi, to bi vidljivo uticalo na naš svet.

Ako možete više da volite sebe, bićete u stanju da i druge više volite, pa ćete tako postati bliži samima sebi.

Vaš anđeo čuvar može vam pomoći da postanete svesniji ljubavi koju ste zatvorili u sebe. On vas bezuslovno voli. Nikad vas ne osuđuje, vidi vas savršene u svakom pogledu. Zamolite ga da vam pomogne da vidite sebe onako kako vas on vidi. Tražite da vas podseća na to, naročito kad počnete da se osuđujete ili nabrajate svoje mane. Mnogi od nas dobri su